Hatodik üzenet

Dávid történetében meglátható szellemi alapelvek, életleckék és szent figyelmeztetések

Igeolvasmány: 1Sám 16,1 – 2Sám 24,25; Csel 13,22. 36

I. Dávid történetében (1Sám 16,1 – 2Sám 24,25) meg kell látnunk Isten szuverenitását, és azt, hogy Dávid a kereszt leckéit tanulta:

A. Isten szuverenitása alatt Dávid próbára tétetett és megfelelőnek találtatott azzal, hogy bízott Istenben és legyőzte Góliátot – 1Sám 17,1-58:

1. Dávid pásztorként szerzett tapasztalata arra tanította őt, hogy bízzon az Úrban, így amikor meghallotta Góliát kihívását, azt mondhatta Saulnak, „Pásztor volt a te szolgád, atyjának juhai mellett; és ha eljött az oroszlán és a medve, és elragadott egy bárányt a nyáj közül: Elmentem utána és levágtam, és kiszabadítám szájából; ha pedig ellenem támadott: megragadtam szakállánál fogva, és levágtam és megöltem őt. [. . .] Jehova, aki megszabadított engem az oroszlánnak és a medvének kezéből, meg fog szabadítani engem e filiszteusnak kezéből is" – 34-37. vers.
2. Dávid azt mondta Góliátnak, hogy „nem karddal és dárdával szabadít meg Jehova; hanem Jehováé a viadal, és Ő ad kezünkbe titeket" (47. vers [Kecskeméthy]); Dávid elment, hogy megküzdjön Góliáttal (40-48. vers), és megölte őt úgy, hogy a homlokába hajított egy követ, és lefejezte őt a saját kardjával (49-54. vers).
3. Dávid győzelme Góliát felett határozottan megerősítette, hogy Isten kiválasztotta és felkente őt; Dávid tapasztalatából fel kell ismernünk, hogy mivel ma Krisztusra törekszünk, a környezetünk minden szempontja teljes mértékben Isten szuverén keze alatt van – Mt 10,29-31; Zsolt 31,14-15a; 39,9; Róm 8,28-29; Ésa 45,15.

B. Dávidot, Isten szuverenitása alatt, Saul, a jelenlegi király, kísérőjének választották ki; azzal, hogy ez a kettő egymás mellé került, Saul Isten akaratával szemben álló személyként lepleződött le, Dávid pedig egy Isten szíve szerinti emberként nyilvánult meg – 1Sám 18,6-11a:

1. Az, hogy Dávid próbára tétetett a Saullal való kapcsolatában, azt jelentette, hogy Dávid folyamatosan a keresztre került; minden küldetés során, amelyre Saul elküldte őt, Dávid eszesen cselekedett, így Saul harcosok fölé helyezte őt; amikor egyszer Dávid visszatért a filiszteusok leveréséből, az asszonyok kijöttek Izrael minden városából, és egymásnak énekeltek – „Megverte Saul az ő ezerét és Dávid is az ő tízezrét" – 5-7. vers.
2. Ez a dicséret Dávidra nem hatott, de Saulra hatással volt; Salamon azt mondta, „az ember az ő híre neve szerint" próbáltatik meg (Péld 27,21); Saul nagyon mérges és irigy lett Dávidra, megmutatva,

hogy ő egy olyan ember volt, aki teljesen a hústestben és teljes mértékben önmagáért volt; attól a naptól kezdve Saul elhatározta, hogy megöli Dávidot, Dávidnak pedig nem volt helye elrejtőzni; Saul a Dávidra való irigységétől odáig jutott, hogy azt tervezte, hogyan ölhetné meg őt anélkül, hogy kárt okozna a saját nevének – 1Sám 18,10 – 20,42.

3. Amikor Saul megkísérelte megölni őt, Dávid nem harcolt, és semmit sem tett, hogy megbosszulja magát; ő csupán elmenekült; bosszúállás és visszavágás a hústest dolga, és azoknak, akik a hústest dolgait gyakorolják, nincs részük Isten királyságában – 18,11; vö. Róm 12,19; Ef 4,26; Gal 5,21. 24.
4. Dávid olyan ember volt, aki Isten hatalmát a szívéből ismerte; az 1Sámuelben azt látjuk, hogy Saul a pusztában üldözte Dávidot, hogy megölje őt; Dávidnak megvolt az alkalma Saul megölésére, de félte Istent, és nem merészelte megdönteni az Isten által meghatározott isteni rendet – 18,6 – 26,25.
5. Ha Dávid fellázadt volna Saul ellen, akkor ő az Isten által elrendelt kijelölt király elleni lázadás példájává lett volna; Dávid hozzáállása az volt, hogy megtagadta az ént, és alárendelte magát Isten hatalmának.
6. Saul nem fogadott szót Istennek, és Isten elutasította őt, de ez a dolog Saul és Isten között állt fenn; ami Dávidot illeti, alárendelte magát Isten felkentjének, és ez volt az ő Isten előtti felelőssége – 24,4-6; 26,9. 11; 2Sám 1,9-16.
7. Ha némelyek meg fogják fizetni az árat, hogy megtapasztalják a kereszt alatti életvitel által a kereszt megtörését, megismerik és elbánnak a természeti életükkel és hajlamukkal, halálra adják a hústestet, és megtagadják magukat Isten előtt, bizonyosan meg fogják ismerni Isten hatalmát, és képesek lesznek elhozni Isten hatalmát – ez egy alapvető elv.
8. Az Újtestamentum felfogása szerint Dávid a keresztet hordozta minden nap, bármiféle helyzet hatása alatt; a Filippi 3,10 azt mutatja, hogy számunkra a kereszt hordozására az erőt Krisztus feltámadásának az ereje jelenti; Krisztus belénk jutott, hogy éljen bennünk, és hordozza a keresztet bennünk – vö. Én 2,8-9. 14.
9. Miközben Dávid a kereszt leckéit tanulta, élvezte, hogy Isten ellátta őt Jonatánnal és Mikállal; nélkülük Dávidnak nem lett volna módja elszökni Saultól – 1Sám 20,1-42; 19,11-18.
10. Isten szuverenitása alatt Dávid elfogadta a kereszt leckéit, és végül ő nem vesztes volt, hanem nyertes és győztes, nem egy szenvedő volt, hanem egy élvező – Fil 1,19; 3,8-9; 2Kor 4,7. 16-18; vö. 2,12-14.

Hatodik üzenet (folytatás)

11. Dávid élete a megtörtség életét jelképezi; a külső ember megtörése a természeti hajlamunknak, az énünknek a megtörése; a Szent Szellem fegyelmezésének célja, hogy megtört emberek legyünk; Isten a teljes alkalmatlanság és tehetetlenség helyére tesz minket, hogy szabad útja lehessen belénk munkálni Magát az egész kikutathatatlan gazdagságával együtt – 1,8-9; 4,16-18; 12,9-10; Hós 6,1-3; Róm 8,28-29; vö. Jn 12,3.

II. Dávid törődött Isten földi lakóhelyével, Isten Frigyládájának a lakóhelyével – 2Sám 6,1 – 7,29; Zsolt 132,1-18:

A. Habár Isten nem akarta, hogy Dávid megépítse a templomot, ő előkészítette az építőt, a helyszínt és a nyersanyagokat a templom megépítéséhez; Isten a Szelleme által a templom mintáját is felfedte Dávidnak, Dávid pedig a halála előtt Salamonnak, a fiának, adta ezt a mintát; így Dávid beteljesítette a szolgálatát, és együtt munkálkodott Istennel a templom megépítésének befejezéséért – 2Sám 8,11; 1Kir 7,51; 1Krón 22,14-16; 29,1-5; 28,11-19; Csel 13,22. 36.

B. Dávid buzgott, hogy templomot építsen Istennek (2Sám 7,1-3), de Isten elutasította Dávid jó szándékát; Isten elküldte Nátán prófétát Dávidhoz, hogy megkérdezze, „Te házat akarsz Nekem építeni, hogy abban lakjam?" – 5. vers [Magyar Biblia Tanács]:

1. Ez megmutatja, hogy a gyülekezetben minden munkánkat és szolgálatunkat Istennek kell kezdeményeznie, és ennek a munkánknak és szolgálatunknak az Ő vágya szerint kell megtörténnie; bármi, amit az ember kezdeményez vagy elkezd, függetlenül attól, hogy az mennyire van Istenért, egy Krisztus jelenlétét nélkülöző vallásos tevékenység.
2. A szívünk, hogy szolgálni akarjuk Istent, elfogadható, de az elhatározásunk, hogy valamit megtegyünk Őérte, nem fogadható el; Isten azt mondta Dávidnak, „Te [. . .]?"; Isten nem akarja, hogy bármit is elhatározzunk az Ő nevében.

C. Mivel Dávid olyan ember volt, aki félte Istent, és együttműködött Istennel, nem reagált, amikor Isten Nátánon keresztül azt mondta neki, álljon meg az arra vonatkozó elhatározásában, hogy az az ember legyen, aki meg fogja építeni a templomot; az a tett, hogy Dávid megállt a templom megépítésére irányuló vágya véghezvitelében, nagy dolog; M. E. Barber testvérnő azt mondta, „Aki nem tudja abbahagyni az Isten érdekében történő munkálkodást, nem tud Isten érdekében munkálkodni" (*The Collected Works of Witness Lee, 1953,* vol. 1, "Knowing Life and the Church," p. 283) – Lk 10,38-42.

Hatodik üzenet (folytatás)

D. Dávid megállása létrehozott egy kettős bizonyságot a világegyetemben: először is, minden munkának a világegyetemben Istentől, nem pedig az embertől, kell származnia; másodszor, csak az számít, amit Isten tesz az emberért, nem pedig az, amit az ember tesz Istenért – 2Sám 7,11-14a. 18. 25.

E. A bensőnk mélyén meg kell tanulnunk, hogy Isten csak az együttműködésünket akarja; Neki nincs szüksége rá, hogy mi bármit is tegyünk Őérte; le kell állítanunk az összes véleményünket, elhatározásunkat és ötletünket; hagynunk kell Őt beszélni, hagynunk kell Őt közbelépni, és hagynunk kell Őt parancsolni – Mt 17,5.

III. A beszámoló Isten Dávidra kiszabott büntető ítéletéről figyelmeztetésként íratott meg a számunkra ma (1Kor 10,11); Isten nemcsak szerető és irgalmas, hanem igazságos és félelmetes is; Isten megbocsátott Dávidnak, de az Ő kormányzati igazságossága szerint meg is fegyelmezte és meg is fenyítette Dávidot (2Sám 12,10-14):

A. Miután Izrael minden ellenségét leigázták, és Dávid Izrael királyaként magasztaltatott fel, Dávid nagy bűnöket követett el, miközben egy békés helyzetben volt – házasságtörést és gyilkosságot; ez azt mutatja, hogy valahányszor kényelemben vagyunk egy békés helyzetben, könnyű elcsábulnunk arra, hogy kielégítsük a hústestünket – 11,1-27; 1Pt 4,1 és 4. lábjegyzet.

B. Dávid bűne annak a fejleménye volt, hogy átengedte magát a szemei vágyának és hústeste vágyának (2Sám 11,2-3); Dávid, visszaélve a királyi rangja erejével (4-5. vers), rablás által szándékos házasságtörést követett el.

C. Miután egy ilyen tettet követett el, Dávid megpróbálta leplezni a gonosz tettét egy látszatkeltés segítségével (6-13. vers); majd pedig Jóábbal összeesküdve megölte Úriást, a hűséges szolgáját, hogy elvehesse Úriás feleségét (14-25. vers; 12,9).

D. Az egyetlen bűne által Dávid megszegte az utolsó öt parancsolatot a Tízparancsolatból (2Móz 20,13-17); a bűne nagy inzultus és sértés volt Isten ellen, és majdnem megsemmisítette az összes múltban elért eredményét.

E. Dávid, miután Isten szíve szerint való ember volt (1Sám 13,14), módot adott Istennek arra, hogy elkezdje a királyi uralom korát az Ő királysága létrehozásához a földön az Ő eljövendő Krisztusáért, de kudarcot vallott a hústest vágyának kielégítésével kapcsolatban (1Kir 15,5); ez ügyben Dávid szabados volt, és feláldozta a magas fokú eredményét az Istenre való szellemi törekvésében; ennek mindannyiunk számára figyelmeztetésnek kellene lennie.

Hatodik üzenet (folytatás)

F. Mennyire sajnálatos volt, hogy Dávid, a gonosz kísértésének egy kritikus időpontjában, nem gyakorolt egy erős ellenőrzést a vágya felett, hanem átengedte magát annak, és elkövetett egy súlyos bűnt, ami a lehető legnagyobb mértékben megsértette Istent.

G. Isten szerette Dávidot, de a bűne miatt Dávid elveszítette a tekintélyét és a pozícióját, valamint tizenegyet a tizenkét törzsből (2Sám 20,1-2); Dávid bűne elvetette a magját Salamon romlottságának (12,24), ami az Isten által adott királyság kettészakadását eredményezte (1Kir 11,9-13; 12,1-17), valamint a magját Salamon leszármazottai romlottságának a királyi uralomban, ami végeredményben a nemzetnek és atyáik szent földjének elvesztését, a szent nép fogságát és azt eredményezte, hogy szétszóródtak a világ minden táján, és nincs békességük a mai napig.

H. Dávid történetéből láthatjuk, hogy súlyos dolog Isten kormányzati keze alá esni (2Sám 12,10-14); Dávid nagyon gyorsan helyreállította az Istennel való közösségét, de Isten fegyelmezése még a halála után is folytatódott (15. vers – 20,26).

I. A bűneinek megvallása révén Dávid Istennel való közössége helyreállt, amint ez az 51. zsoltárban feltárul, de ő Isten kormányzati keze alá került; az elbukása után sok gonoszság, köztük vérfertőzés, gyilkosság és lázadás, történt a családjában – 2Sám 12,15b – 20,26.

J. Isten szigorú büntetést gyakorolt Dávidon, mert a bűne nagyon gonosz volt; a példátlan gonoszság eredete Dávid családjában az volt, hogy Dávid átengedte magát a hústest vágyának; ez azt mutatja, hogy Isten fenyítése és kormányzati bánásmódja azokkal, akik szeretik Őt, még a gyermekeikre is hatással lehet.

K. Ennek egy komoly riasztó és figyelmeztető jelnek kellene a számunkra lennie a Krisztussal való kapcsolatunkban; annak, ami vagyunk, amire vágyunk, amit tenni szándékozunk, és ahogyan viselkedünk, nagyon sok köze van ahhoz, hogy megmaradunk-e Krisztusban és részt veszünk-e az Ő egész kikutathatatlan gazdagságából az élvezetünkre; ha nem vagyunk rendben Istennel ezek közül a dolgok közül bármelyikben is, el fogjuk szenvedni Krisztusnak mint élvezetünknek az elvesztését.

L. A mindent tartalmazó Krisztus mint a lakóhelyünk, a mindent tartalmazó jó földünk és minden, amire szükségünk van az élvezetünkhöz, ki fog okádni minket Magából, és nem fogja engedni többé, hogy élvezzük Őt, ha nem vagyunk helyénvalóak Vele kapcsolatban – 3Móz 18,25; Jel 3,16.

M. Végül Dávid nem csupán megöregedett, hanem fokozatosan el is halványult; Dávid életének jó kezdete volt, ami egy felkelő fényes naphoz volt hasonló, és az élete a pályafutásával a delelőjén ragyogó naphoz

vált hasonlóvá; az azonban, hogy átengedte magát a vágynak (2Sám 11,1-27) tönkretette a pályafutását, és a ragyogó élete esti naplementéhez hasonló elhalványulását okozta; Dávid öregkorában nem volt semmi fényes, kiváló vagy pompás (1Kir 1,1-4; vö. 5Móz 34,7; 1Móz 48,14-16; Péld 4,18).

N. A keresztyén élet olyan élet, amelyben Isten kormányzatát tanuljuk; azt aratjuk, amit vetünk; minél nagylelkűbbek vagyunk másokhoz, annál nagylelkűbb lesz Isten hozzánk; ha kicsinyesek és szigorúak vagyunk a testvéreinkhez, Isten kicsinyes és szigorú lesz hozzánk; amikor mások betegek vagy bajban vannak, akkor annak van itt az ideje, hogy segítsünk nekik, nem pedig annak, hogy kritizáljuk őket – Gal 6,7; 1Thessz 5,14-15; Lk 6,36-38; Mt 7,1-2:

1. Meg kell tanulnunk nagylelkű és megbocsátó embereknek lennünk; ha szigorúak vagyunk másokhoz, Isten szigorú lesz hozzánk; el kell kerülnünk mások kritizálását, elítélését vagy a róluk való könnyelmű beszédet; a kritizálásunk és a másokra tett elővigyázatlan megjegyzéseink gyakran ítéletté válnak rajtunk – 6,15; 18,23-35.
2. Sok olyan testvér van, aki ma nyomorúságosan elbukott csupán egyetlen okból – túl szigorúan kritizáltak másokat a múltban, és ma sok gyengeségük pont olyan gyengeség, amit a múltban ők kritizáltak.
3. Arra hívattunk el, hogy megáldjunk másokat, így nekünk, mint egy áldott népnek, mindig meg kellene áldanunk másokat, hogy áldást örökölhessünk; amivel megáldunk másokat, azt mi magunk meg fogjuk örökölni – 1Pt 3,8-11; Mt 10,13; vö. 4Móz 6,22-27.

© 2021 Living Stream Ministry